

E

L

A

I

A

Hadewych van Gent
cello

Mattias Spee
piano

Merel Vercammen
violin

E L A I A

AMIR SWAAB

1	Au revoir, Perséphone	6.33	8	Eos	5.34
	piano violin cello			piano	
2	Aubade au farniente	3.15	9	Melissa	4.45
	piano			piano violin	
3	Volia	5.24	10	Spiral	2.33
	piano violin			piano	
4	Même le temps respire	4.26	11	Si supiera	6.11
	piano cello			piano violin cello	
5	Tephra	3.05	12	Camino del Norte	3.22
	piano violin			piano violin	
6	Sequana	3.41	13	Arethusa	5.25
	piano violin			piano cello	
7	Odyssee	5.52	14	Mala Rivka	3.05
	piano violin cello			piano violin	

Verdwalen en verlangen

Mijn jeugdheld was Odysseus. Nieuwsgierig, vindingrijk, moedig. Ik verslond zijn verhaal: verdwalen en verlangen. Het raakte iets in mij. Misschien omdat ik zelf zo was, of hoopte zo te worden. Maar als ik mijn leven in twee woorden moest vatten waren het deze: verdwalen en verlangen.

In Elaia is het in elk stuk terug te horen: soms als verlangen naar verdwalen of dwalen in verlangen. Soms heel letterlijk: als de ontdekkingsreis van een muzikaal motief, langs ruwe kliffen en beschutte luwten.

De Odyssee is uiteindelijk een verhaal over thuiskomen. Odysseus is pas echt thuis als zijn Penelope hem herkent. Als hij vertelt over de stronk van de olijfbom waarop hun bed is gebouwd, een geheim dat niemand anders kent.

De olijfbom, Elaia in het Grieks, staat ook symbool voor het lange wachten tussen zaaien en oogsten, en voor hoe oude wortels onmisbaar zijn voor nieuwe vruchten.

Het moest zijn

Het muziekproject Elaia was een zwerftocht zonder kompas, zonder plan, zonder opdracht. Een reis die richting kreeg door stormen van bezieling en briesjes van toewijding. Die uitmondde in veertien hedendaagse muziekvertellingen, gevat in een tijdloos klankidoom. Met de onstuimigheid van de zee, de lokzang van de sirenen, de roes van de lotuseters: avontuurlijk, uitnodigend en harmonieus.

Elk stuk ontsproot spontaan, maar elke wending, elke noot en elk crescendo is zorgvuldig gewogen en gekeurd. Moet het zijn? Ja het moet zijn. Nee, het moet

anders zijn. Zo moet het zijn. Scheppen, schrappen, schaven. Tot er heldere melodieën overbleven, drijvend op geraffineerde harmonie.

Aan de luisteraar

De stukken staan op zichzelf. Korte verhalen, die verschillende delen van de expeditie verklanken. Toch vormen ze een geheel. Verbonden door de signatuur van de componist, de visie achter opname en uitvoering, en het streven naar een muziktaal die traditie en vernieuwing in een nieuw evenwicht brengt.

Ik heb muziek geschreven zoals ik zelf graag beluister: melodieën om te neuriën. Gelaagd, verrassend, toegankelijk. Muziek waar je een band mee opbouwt als je vaker luistert. Misschien ontdek je dan nieuwe plotlijnen in het contrapunt, in de middenstemmen, in de dialoog tussen instrumenten. Misschien hoor je een echo van de liefde waarmee de muziek is gemaakt.

Muziek kan veel teweegbrengen. Ze kan confronteren, aansporen, verwarren. Mijn muziek wil troosten, betoveren, vervoeren. Ze mag een boot zijn die je meeneemt naar dieper water. Naar herinnering, emotie, reflectie. Om te verdwalen naar jezelf: ik hoop dat Elaia mensen inspireert langs die weg thuis te komen.

Amir Swaab

Wandering and longing

My childhood hero was Odysseus. Curious, resourceful, brave. I devoured his story: wandering and longing. It struck a chord. Perhaps because I was like that myself, or hoped to become so. If I had to describe my life in two words, they would be: wandering and longing.

In Elaia, it can be heard in every piece: sometimes as a longing to get lost

or a wandering through longing. Sometimes quite literally: like the voyage of discovery through a musical motif, past rugged cliffs and sheltered coves.

The Odyssey is ultimately a story about coming home. Odysseus is only truly home when Penelope recognises him, when he tells her about the trunk of the olive tree their bed was built on, a secret that no one else knows.

The olive tree, Elaia in Greek, also symbolises the long wait between sowing and harvesting, and how old roots are indispensable for new fruits.

It had to be

The Elaia music project was a journey without a compass, without a plan, without a brief. A journey that was guided by storms of inspiration and breezes of dedication. It resulted in fourteen contemporary musical narratives, captured in a timeless musical idiom. With the turbulence of the sea, the sirens' song and the intoxication of the lotus eaters: adventurous, inviting and harmonious.

Each piece arose spontaneously, but every twist, every note and every crescendo has been carefully weighed and approved. Should it be? It should be. No, it should be different. This is how it should be. Sketching, stripping, sculpting. Until clear melodies remained, floating on refined harmony.

To the listener

Each piece stands alone. Short stories that echo different parts of the journey. Yet they form a whole. Connected by the composer's signature, the vision behind the recording and performance, and the pursuit of a musical language that brings tradition and innovation into a renewed alignment.

I have written music that I myself enjoy listening to: melodies to hum along to. Layered, surprising, accessible. Music that you build a connection with the more you listen. Perhaps you will discover new plot lines in the counterpoint, in the inner voices, in the dialogue between instruments. Perhaps you will hear an echo of the love with which the music was made.

Music can have a powerful effect. It can confront, provoke, unsettle. My music aims to comfort, transport, enchant. It can be a boat that takes you to deeper waters. To memories, emotion, reflection. Wandering into yourself: I hope Elaia inspires people to find their way home along that path.

Amir Swaab

1. Au revoir, Perséphone

dedicated to Eva van den Broek

In Rome, in de Villa Borghese, staat de mooiste sculptuur die marmer ooit voortbracht: Hades en Persephone van Bernini. We gingen erheen met schoolreis, en ik heb er zeker een half uur verwonderd naar staan kijken.

Pas toen ik vader werd, drong tot me door dat hun mythe niet draait om die brute god en de gestolen onschuld, maar om haar moeder: Demeter, godin van de vruchtbare aarde.

Ik stelde me die laatste dag voor dat Persephone nog bij haar moeder is, vlak voor ze weer een half jaar naar de onderwereld moet. Het is te vroeg om te rouwen, want ze is er nog. Maar het ingehouden verdriet geeft haar licht een omineuze glans.

.....

In Rome, in the Villa Borghese, stands the most beautiful sculpture ever shaped from marble: Hades and Persephone by Bernini. We went there on a school trip, and I spent at least half an hour gazing at it in wonder.

It was only when I became a father that I realised that their myth is not about that brutal god and stolen innocence, but about her mother: Demeter, goddess of the fertile earth.

On that last day, I imagined Persephone still with her mother, just before she has to return to the underworld for another six months. It is too early to mourn, because she is still there. But the restrained sadness gives her light an ominous glow.

2. Aubade au farniente

dedicated to Monica Bliemans-Breninkmeijer

Soms is het werk even gedaan, maar wervelt de onrust nog na. Drukke gedachten eisen je aandacht op zodra je ontwaakt, als druppels door een lekkend dak.

Soms helpt het een paar toetsen op de piano in te drukken en alleen te luisteren naar de klank. Soms wil een nieuwe klank zich aandienen. Druk dan ook die toets in. Voor je het weet schrijft zich een lied.

De ochtend heeft haar eigen begroeting: de aubade. Zoals de avond haar serenade kent, en de nacht haar nocturne. Deze aubade is een ode aan luieren als zelfzorg. Aubade au Farniente.

.

Sometimes the work is done, but the restlessness lingers. Busy thoughts demand your attention as soon as you wake up, like drops through a leaky roof.

Sometimes it helps to press a few keys on the piano and just listen to the sound. Sometimes a new sound wants to emerge. Press that key too. Before you know it, a song is written.

The morning has its own greeting: the aubade. Just as the evening has its

serenade, and the night its nocturne. This aubade is an ode to lazing around as self-care. Dawn serenade to idleness.

3. Volia

dedicated to Kseniya Negrutsa-Godska

Soms móét je iets doen, omdat de gevolgen van nalaten groter zijn: boodschappen, administratie, onderhoud aan huis of auto. Maar veel vaker is niets doen makkelijker. Je ontfermen over kwetsbaren. Opstaan tegen onrecht. Een cd uitbrengen. Je nodigt er actief tegenslagen mee uit. Zodra je iets bereiken wilt krijg je er weerstand bij cadeau, alsof het universum samenspanst om je op andere gedachten te brengen.

Toch is elke uitvinding, elke vrijheid en alle kunst te danken aan mensen die ervoor kiezen iets te ondernemen zonder wind in de rug, zonder garantie op succes. Voor die combinatie van moed, wilskracht en onafhankelijkheid bestaat een woord: Volia.

.

Sometimes you have to do something because the consequences of not doing it are greater: shopping, administration, home or car maintenance. But far more often doing nothing is easier. Taking care of the vulnerable. Standing up against injustice. Releasing a CD. You actively invite setbacks. As soon as

you want to achieve something, you are rewarded with resistance, as if the universe is conspiring to change your mind.

Yet every invention, every freedom and all art is thanks to people who choose to take action without a tailwind, without a guarantee of success. There is a word for that combination of courage, willpower and independence: Volia.

4. Même le temps respire

dedicated to Jan Lenssen

Als ik schilder, kan ik mijn ogen even sluiten en weer opendoen. Dan zie ik wat ik heb gemaakt. Met een compositie kan dat niet. Muziek bestaat alleen in de tijd. Zelfs als je eraan denkt, moet je de tijd nemen om haar in je hoofd te laten klinken. Je kunt muziek niet overzien. Alleen ondergaan.

Maar zoals een schilderij verandert bij ander licht, is ook tijd niet constant. Tijd ademt. Soms zijn minuten eindeloos, soms is plots de week weer om. Muziek maakt de adem van de tijd hoorbaar.

When I paint, I can close my eyes for a moment and open them again. Then I see what I have created. That is not possible with a composition. Music only exists in time. Even when you think about it, you have to take the time to let it sound in your head. You cannot oversee music. Only experience it.

But just as a painting changes in different light, time is not constant either. Time breathes. Sometimes minutes are endless, sometimes the week is suddenly over. Music makes the breath of time audible.

5. Tephra

dedicated to Rosan Verberne

De stilte ná de storm. Je verhaal kan een onvoorziene wending nemen. Als het afbrokkelen van je zekerheden voorbij is, schijnt er licht door de gaten. Je dacht dat de muren je beschermden, maar ze hielden je tegen. Dit is geen coda, maar het begin van iets nieuws.

De Grieken noemden vulkanische as tephra. Wat achterblijft na het natuurgeweld is bouwstof: vruchtbaar, rijk, voedend. De uitwisseling met diepere lagen van de aarde herstelt de balans in de bodem. Wat wij veerkracht noemen – het opkrabbelen na ontwrichting – is in feite de voltooiing van het oorspronkelijke plan.

The silence after the storm. Your story can take an unforeseen turn. Once the crumbling of your certainties has ceased, light filters through the gaps. You thought the walls were protecting you, but they were holding you back. This is not a coda, but the beginning of something new.

The Greeks called volcanic ash tephra. What remains after the force of nature is building material: fertile, rich, nourishing. The exchange with deeper layers of the earth restores the balance in the soil. What we call resilience – the rising again after upheaval – is in fact the completion of the original plan.

6. Sequana

dedicated to Victoria van Tets

Sequana is de godin van de Seine. Als ze in Parijs aankomt, heeft ze al een leven achter de rug. Ze sijpelde uit rotsspleten, tekende landschappen, droeg boten. Kwam langs akkers, dorpen, steden.

Wie bij de Seine alleen aan Parijs denkt, slaat een geschiedenis over. Of is dát Parijs? Een schilderij uit Italië, een beeld uit Griekenland, een obelisk uit Egypte. Een Arc, als symbool voor de dwingende kracht achter het samensmelten.

Maar geen penseelstreek, geen manuscript, geen begraven op Père Lachaise

zeft terug te willen. Of hoor je, als je goed luistert, het verlangen naar de rotsspleet zachtjes langs de kade strelen?

.....

Sequana is the goddess of the Seine. By the time she arrives in Paris, she already has a life behind her. She seeped out of rock crevices, shaped landscapes, carried boats. She passed fields, villages, cities.

Those who think only of Paris when they think of the Seine are skipping half the story. Or is that Paris? A painting from Italy, a statue from Greece, an obelisk from Egypt. An Arc that symbolises the compelling force behind the fusion.

But no brushstroke, no manuscript, no soul buried at Père Lachaise says it wishes to return. Or, if you listen carefully, can you hear the longing for the rock crevice gently brushing along the quay?

7. Odyssee

dedicated to Sandra Verhagen

Dit stuk ligt me enorm na aan het hart. Of het iedereen zo aanspreekt weet ik niet, maar voor mij zit alles aan deze reis erin. De ambitie, de worsteling, de harmonie, het contrast, de momenten van verrukking. Aan geen stuk heb ik zó lang gewerkt

als dit. Ik had zo veel te vertellen, zo veel ideeën, zoveel informatie. Maar ik wist dat ik alleen ruimte had voor het essentiële. Alles zeggen is niets zeggen.

Ik vind dat de viool en de cello ieder op een andere manier toegewijd zijn aan hetzelfde avontuur. Zonder het van elkaar te weten spreken ze dezelfde zinnen uit. Ze denken dat het hun eigen verhaal is. Ze horen elkaar zonder te luisteren. Ze zien elkaar zonder te kijken. Ze vallen elkaar in de rede, zonder tegen te spreken. Misschien zijn ze Odysseus en Athene. Of de eik en de cipres. De kaars en de schaduw. Ondertussen bestaat hun verhaal vooral dankzij de piano. Het water waar alles op drijft. De piano geeft richting, houdt het ritme vast en voert het stel van eiland naar eiland, en uiteindelijk naar huis. Noem het episch verdwalen.

This piece is very close to my heart. Whether it will speak to everyone, I cannot say, but for me it encapsulates everything about this journey. The ambition, the struggle, the harmony, the contrast, the moments of delight. I have never

worked on a piece for as long as this one. I had so much to say, so many ideas, so much information. But at the same time, I knew that I only had room for the essentials. To say everything is to say nothing.

I think that the violin and the cello are each devoted to the same adventure in their own way. Without knowing it, they speak the same lines. They think it is their own story. They hear without listening. They see without looking. They interrupt without contradicting. Perhaps they are Odysseus and Athena. Or the oak and the cypress. The candle and the shadow. Meanwhile, their story exists mainly thanks to the piano. The water on which everything floats. The piano gives direction, keeps the rhythm and carries the pair from island to island, and eventually home. Call it epic wandering.

8. Eos

dedicated to Eva Rutten

In ons nieuwe huis kun je de zon zien opkomen. Je hoeft niet naar buiten. Vaak drink ik een kop koffie terwijl ik kijk naar de lucht. In de zomer is de zon dan allang op. In de winter zie je hooguit wat schemering. Maar de rest van het jaar zie je kleuren. Dat is de godin Eos. Bij Homeros is ze roze; dat past mooi in het metrum. Bij mij kan ze oranje zijn, groen of grijs. Soms draagt ze een bont feestpak. Bij Homeros verbeeldt ze het verstrijken van de tijd: een nieuwe dag. Bij mijn kop

koffie lijkt ze de tijd juist even stil te zetten.

.

In our new house, you can see the sun rise. You don't have to go outside. I often drink a cup of coffee while looking at the sky. In summer, the sun has long since risen. In winter, you see nothing more than twilight. But the rest of the year, you see colours. That is the goddess Eos. In the works of Homer, she is pink; that fits nicely into the metre. For me, she can be orange, green or grey. Sometimes she wears a colourful party dress. In Homer's works, she represents the passing of time: a new day. With my cup of coffee, she seems to pause time for a moment.

9. Melissa

dedicated to Martijn Dercksen

Als ik aan de lente denk zie ik frisgroen gras vol wilde bloemen, en een onophoudelijke stroom van kleine bewegingen. De vlucht van insecten is nooit recht of voorspelbaar, maar gehoorzaamt aan een ondoordringelijke vanzelfsprekendheid.

De betekenis van een bestaan is groter dan de zin die je er zelf aan geeft. Ik zag eens een bij die zich gulzig tegoed deed aan madelief en paardebloem. Misschien

dacht ze aan de honing voor haar koningin. Misschien nergens aan. Ze kan niet weten dat ze muziek is geworden, juist deze ene vlijtige bij. Ik noem haar Melissa, bij haar Griekse naam.

.

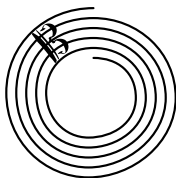
When I think of spring, I see fresh green grass full of wild flowers and a ceaseless stream of tiny movements. The flight of insects is never straight or predictable, but obeys an inscrutable self-evidence.

The meaning of existence is greater than the meaning you give it yourself. I once saw a bee greedily feasting on daisies and dandelions. Perhaps she was thinking of the honey for her queen. Perhaps she was thinking of nothing at all. She cannot know that she has become music, this one industrious bee. I call her Melissa, her Greek name.

10. Spiral

dedicated to Bas Godska

Spiralen beschrijven steeds dezelfde cirkel, maar keren nooit naar dezelfde plek terug. Een vector in een andere dimensie geeft elke herhaling een nieuwe context. Ik stel me voor dat je je eigen beweging in de ruimte ook zo kunt zien. Als je stil staat brengt de aarde je elke 24 uur terug naar waar je begon. Toch is niets zoals het was.

Spirals always describe the same circle, but never return to the same place. A vector in another dimension gives each repetition a new context. I imagine that you can also see your own movement in space in this way. When you stand still, the earth brings you back to where you started every 24 hours. Yet nothing is as it was.

11. Si supiera

dedicated to Aleksa Godska

Ik reis graag met zo min mogelijk voorbereiding. Dat geldt voor reizen door de wereld, maar ook voor deze muzikale reis. Want verwondering geeft de meeste voldoening.

Ik sla onbekende straten in en hoop dingen tegen te komen waar anderen aan voorbijgaan. Maar er is altijd die ene bijzondere steeg die je ongemerkt

voorbijgelopen bent. Er is altijd die andere wending in de muziek, de flirt waar je niet op inging, de keuze waardoor alles anders had kunnen zijn.

Het is een dans waarvan je denkt dat hij volmaakt kon zijn, als je de passen kende. Maar juist wanneer je niet weet wat er de volgende tel moet gebeuren, wordt het persoonlijk. In de stappen die je dan zet, zonder dat iemand de weg wijst, kom je jezelf tegen in je meest kwetsbare vorm.

• • • • •

I like to travel with as little preparation as possible. That applies to travelling around the world, but also to this musical journey. Because wonder gives the most satisfaction.

I venture into unfamiliar streets and hope to encounter things that others pass by. But there is always that one alley you walked past without noticing. There is always that other turn in the music, the flirtation you didn't respond to, the choice that could have changed everything.

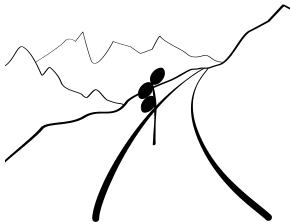
It is a dance that you think could be perfect if you knew the steps. But it is precisely when you don't know what will happen next that it becomes personal. In the steps you take, with no one to guide the way, you find yourself at your most vulnerable.

12. Camino del Norte

dedicated to Nina Nadika

Ik liep naar Santiago de Compostella over een minder populaire route, die uitmondde in de Camino del Norte. Ik leerde dat vreemdelingen en vrienden dezelfde mensen zijn, op een ander moment. Een onbekende op het pad belemmert het uitzicht. Een ontmoeting verandert alles.

Iedereen loopt zijn eigen camino, dat hoor je onderweg steeds weer. De een zoekt zichzelf, de ander zoekt iets hogers. Een derde zoekt niets, maar wil iets kwijt. Maar iedereen leert dat de bestemming nooit het doel was. Hoe verder je komt, hoe belangrijker de reis. Tegen het eind wens je dat je nog weken te lopen had.

I walked to Santiago de Compostela on a less popular route, which led to the Camino del Norte. I learned that strangers and friends are the same people, at different times. An unfamiliar traveller on the path obstructs the view. An encounter changes everything.

Everyone walks their own camino, as you hear time and again along the way. Some are searching for themselves, others for something higher. Some are not searching, but hoping to lose something. But everyone learns that the destination was never the goal. The further you go, the more important the journey becomes. Towards the end, you wish you had weeks more to walk.

13. Arethusa

dedicated to Lisa Lestari

Ziek zijn is de ultieme oefening in nederigheid, zingeving en overgave. Gezonde mensen hebben duizend wensen. Wie ziek is wil maar één ding.

Toen ik zelf ziek werd, was dat beangstigend, maar ook bevrijdend. Een tijd lang was glashelder wat ertoe deed, en wat niet. Ik genas, en het heldere licht werd een flakkerend kaarsje. Maar de les galmde na.

Vroeger vond ik het oneerlijk dat Artemis Arethusa veranderde in een bron, in

plaats van haar belager te straffen. Nu zie ik het als een stille waarheid: dat berusting soms meer oplevert dan verzet. Als je niet kunt winnen, word dan water.

Being ill is the ultimate exercise in humility, purpose and surrender. Healthy people have a thousand wishes; the sick have only one.

When I fell ill myself, it was frightening, but also liberating. For a while, it was crystal clear what mattered and what didn't. I recovered, and the bright light became a flickering candle. But the lesson lingered.

I used to think it was unfair that Artemis turned Arethusa into a spring instead of punishing her attacker. Now I see it as a quiet truth: that resignation sometimes yields more than resistance. If you cannot win, become water.

14. Mala Rivka

dedicated to Marilka Shlafer

Mijn oma, Mala Rivka, werd in 1926 geboren in Warschau. Als enig overgebleven meisje tussen streng gelovige broers ging ze na school liever naar het graf van haar moeder dan naar huis. Haar bijzondere verhaal is te lezen in het boek *Liever dier dan mens*.

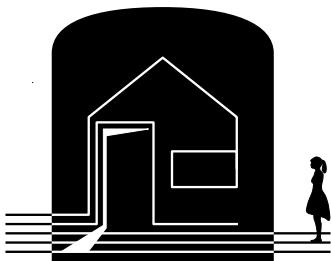
Ze hield vol dat ze een gelukkige jeugd had gehad. Maar als ze erover sprak vertelde ze over miskenning en eenzaamheid. Ik heb me vaak voorgesteld hoe moeilijk het is om kritisch te zijn op wat je bent kwijtgeraakt. Dit stuk is een ode aan de heimwee naar iets dat misschien nooit is geweest.

• • • • •

My grandmother, Mala Rivka, was born in Warsaw in 1926. As the only girl among her devoutly religious brothers, she preferred to visit her mother's grave after school rather than go home. Her remarkable story can be read in the book

Hiding in Plain Sight.

She insisted that she had had a happy childhood. But when she talked about it, she spoke of neglect and loneliness. I have often imagined how difficult it is to be critical of what you have lost. This piece is an ode to the longing for something that may never have been.

Ik ben een aantal mensen bijzondere dank verschuldigd. In de eerste plaats mijn buitengewoon lieve vrouw en geweldige dochters. Probeer maar eens aandacht te krijgen van iemand die al dagen zit te piekeren of een frase op of na de tel gespeeld moet worden. Jullie zijn zo lief! Dan natuurlijk de funding crowd. Bijna 200 mensen hebben geholpen de financiering van dit project rond te krijgen. Ik ben jullie onmetelijk dankbaar! En de bemanning die hielp het schip te navigeren, door te inspireren, faciliteren, adviseren of een stukje mee te varen:

I owe a special debt of gratitude to a number of people. First and foremost, to my remarkably sweet wife and cherished daughters. Try getting the attention of someone who has been pondering for days whether a phrase should be played on or off the beat. You are so very dear to me! Then of course, the funding crowd. Nearly 200 people helped bring the financing of this project together. I am immeasurably grateful to you all. And to the crew who helped steer the ship – by inspiring, facilitating, advising, or simply sailing along for part of the journey:

Lucas Bernardo, Jens Besse, Maarten Biernans, Laurens de Boer, Gustavo Cabrera, Sanne Clifford, Lara Diamond, Sybren van Doesem, Remy Francois, Ruud Houweling, Bram de Jaeger, Oene Klumper, Ricky Koole, Pjotr Majoor, Phons Leussink, Pascale Levebvre, Jouk Oosterhof, Focko Pieters, Paul Pouwer, Nina Rave, Mischa Spel, Ramon Swaab, Ward Veenstra, Sarah Withlou, en met nadruk Sietse van Gorkom, met wie ik deze reis ooit begon, en die - met meeen tegenwind - leven in de droom blies.

Amir Swaab Utrecht, 2025

Frerik de Jong

Jochem Geene

Martijn van Dijk

Westvest90

Amir Swaab

Yoram Diamand

Sandra Verhagen

Donna Agrell

Oscar Enklaar

Sieuwert Verster

Recording producer, engineer and post production

Mastering

Piano tuning and regulation

Recording location

Text, illustrations and photography

Additional photography

Additional photography

English translation

Artwork

Artwork & realisation Attacca

amirswaab.nl

mattiasspee.com

hadewychvangent.com

merelvercammen.com

kleinmanaudio.com

stichtingogygia.nl

Elaia is produced by Stichting Ogygia

© Amir Swaab

Contact: elaia@stichtingogygia.nl

This project was made possible with the support of

Thanks to Donemus, the Attacca discography is available on all major streaming platforms.
All physical albums are available for purchase via attacca.nl.

